

Prečo sa modlíme

Prvý základný podnet k modlitbe vzniká, keď si človek pred Božou svätosťou uvedomuje svoju nehodnosť. Vidí, že je sebecký, nespravodlivý, poškrvnený, zlý. Pociťuje svoj hriech, lebo dovolí svedomiu, aby sa v ňom ozvalo. Vidí svoju vinu, a priznáva si ju a tak aj Bohu dáva za pravdu, že naozaj je hriešnik, ako to čítame i v žalme: „Vedomý som si svojej neprávosti a svoj hriech mám stále pred sebou. Proti tebe, proti tebe samému som sa prehrešil a urobil som, čo je v твоjich očiach zlé, aby si sa ukázal spravodlivý vo svojom výroku a nestranný vo svojom súde.“ (Ž. 51, 5-6)

Sú rozličné spôsoby ako sa tomuto poznaniu viny vyhnúť. Ten najprimitívnejší spočíva v tom, že človek vôbec nevidí svoju vlastnú vinu, lebo ju nechce vidieť. Považuje sa za čistého, zdôrazňuje, že vždy bol poctivý a neurobil nič zlé, a pritom si vôbec nevšímne, koľko samofúbsti je ukrytej za jeho domnelou poctivosťou a koľko nedobrého sa ukrýva za tým jeho zdanlivo bezúhonným životom. V tomto prípade je potrebná dobrá vôľa ku pravdivosti a odvaha. Boh sám nám zjavil, že sme hriešnici a že by bolo neverou nebrať to vážne: „Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda.“ – hovorí dôrazne sv. Ján. Objav tejto skutočnosti nás stavia pred Boha. Pravda nám odhaľuje klam zdanlivej našej čistoty a poctivosti, ktorý vychádza z prílišného ľudského sebavedomia, a človeku pomáha vidieť aký naozaj je. To však neznamená, že človek by mal urobiť z vedomia svojej hriešnosti akési neprirodzené sebatrýznenie a mučenie, ako sa to neraz stáva. To by bola nepravda a navyše nie dobrý spôsob nachádzania pokoja. Okrem toho, by sa to neobišlo bez zlých dôsledkov, lebo takáto spútanosť pocitom hriešnosti sa doposiaľ vždy – buď u toho samého človeka, alebo v nasledujúcich generáciách – neskôr premenila na vzburu v akejkoľvek podobe. Kresťanské učenie o hriechu hovorí inak – vytvára nové východisko a dáva odvalu z tohto bodu poznania vlastnej viny začať nové, rýdzejšie úsilie o život v dobre a láske. Poznanie hriechu nemá deprimovať a pôsobiť zhubne seba zničujúco, ale naopak má vzbudiť u človeka silnú vôľu k obnove života.

Iný spôsob ako sa vyhnúť poznaniu hriechu spočíva v tom, že človek síce vidí, dokonca veľmi ostro vidí a pálčivo pociťuje – že sa dopustil neprávosti, ale nemôže zniesť túto skutočnosť o sebe. Jeho pýcha nechce pripustiť, že je hriešnikom, ale keďže zmeniť to nemôže, radšej si povie: „Ja nepatrím k Bohu, ja na to nemám, ja som z iného sveta...“ a odíde. Tu je potrebná pokora. Človek musí skutočnosť, že je hriešnikom, nielen poznať, ale aj prijať. Nie so vzdorom sebazáchovy, ale s úprimnosťou a ochotou. Ale zasa nie tak, že bude sám seba ponižovať a sám na seba sa zúriť a hnevať, ale prijať pravdu o sebe čestne a s vedomím zodpovednosti. Človek musí naplno prijať skutočnosť, že je hriešnikom a zniesť hanbu,

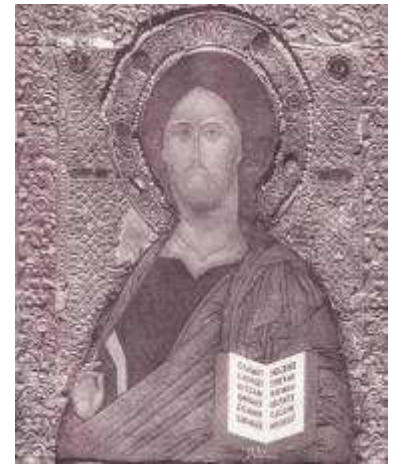
lebo len tak potom môže u neho povstať obnova života.

Tretí spôsob ako sa vyhnúť dôsledkom poznania vlastnej viny je malomyselnosť. Keď človek vidí, že stále znovu a znovu robí chyby a že zlo ide až ku koreňom jeho bytosti, a cíti, že sa mu zdá byť všetko akési zmätené a bezvýchodiskové, vtedy je v nebezpečenstve, že rezignuje sám nad sebou, že sa vzdá – najmä ak nemá pevnú vôľu a dôslednú povahu. Vytvať v takomto prípade je asi najťažšie, lebo rozum na všetky dobré predsavzatia odpovedá: „Veď aj tak to nedokážeš. Znovu to urobíš! Načo sa namáhať?!“

Ak platí veta, že veriaci musí dôverovať a „dúfať proti všetkej nádeji“ nakoľko ma dočinenia s Bohom, „ktorý oživuje mŕtvych a tvorí veci z ničoho“ (Rim 4, 17), tak to platí zvlášť v tomto prípade. V takýchto chvíľach sa nesmie človek púšťať do žiadnych úvah. Musí sa odvolať k tomu, ktorý je nad ním a povedať si v sebe samom: „Chcem a budem chcieť bojovať, lebo to chce Boh a On je všemohúci, s Ním to dokážem,“ – a tak odraziť každú námietku.

Keď teda človek uzná svoju nepravosť, prizná si svoj hriech, vtedy dá Bohu za pravdu, že je naozaj zlý a usvedčí seba samého z viny – toto všetko, by ale človeka odvádzalo od Boha, všetko by bolo stratené a človek by zostal stáť opäť nehodný pred Bohom s vedomím svojej viny a nehodnosti, ale... V Bohu je veľké tajomstvo, ktoré človek tuší vo svojom srdci a hovorí nám o tom i Sväté písmo: Boh nie je iba pôvodca dobra a ochranca práv a spravodlivosti, ale má aj nevyčerpatelnú moc nového začiatku – „kriesiť a tvoriť nové z ničoho.“ Boh, ktorý je sama svätosť a dokonalosť a je absolútne neznášateľný voči zlu a hriechu, On je ochotný a schopný odpúšťať. Ale to skutočné odpustenie, to po ktorom túžime a ktoré jediné nám môže pomôcť, je pre nás veľkým tajomstvom. Takéto odpustenie neznamená iba to, že Boh sa rozhodol prehladnúť to, čo sa stalo a znovu sa k nám priateľsky nakloniť, znížiť sa k tomu, kto pochybil, to by bolo málo, to by sme boli stále nehodní a vedomí svojej viny, ale pochopme, že Božie odpustenie je čosi viac: „Božie odpustenie je znovuzrodenie, vytvorenie novej situácie, takže vinník už nie je tým čím bol, ale je novým stvorením.“ Boh ho ako otec márnokratného syna, opäť prijíma človeka do stavu svätosti, dáva mu novú situáciu, novú možnosť, nový začiatok v čistote a nevinnosti. Vovádza človeka k novému začiatku jeho snáh a bojov. Toto je tajomstvo Božieho odpustenia, ktoré človek prežíva, keď uzná svoju vinu, svoje hriechy, vyzná ich Bohu, ľutuje ich a prosí o odpustenie.

Mário Orbán

Spasiteľ – Rubľova škola 15.stor.-Tretiakovská galéria

Ty vládár vekov,

Kriste náš,

Si kráľom,

Všetkých národov

Si Pán

A láska našich srdc.

To vyznávame

S dôverou.

Je to vážne memento rozprávať o Kráľovi, ktorý miloval ľuďov viac než seba, a zároveň o tom, ako rýchlo ľudia na neho zabúdajú a vysmieávajú sa z jeho lásky. Aká je vlastne genéza slávnosti Krista Kráľa? Sviatok do liturgie zaviedol Pápež Pius XI. na záver Svätého roka 1925 encyklikou Cum annus sacer. Liturgická reforma v roku 1969 veľmi šťastne určila tento sviatok na poslednú nedeľu cirkevného roka. To preto, lebo všetko má svoj počiatok a koniec u Krista.

Kristus má kráľovský titul napriek tomu, že tento titul je dnes zriedkavý. Dal si ho on sám. Tituly múdrych, mocných, slávnych, obľúbených, obdivovaných zanikajú s tými, ktorí si ich dali, alebo im ich určili iní. Kristovi však nejde o moc na tomto svete. Jeho trónom je kríž. Je Kráľom, aj keď ho ľudia obrali o všetko, dokonca i o šaty a o česť, a hoci pod krížom stála len jeho matka, apoštol Ján a niekoľko žien. On si túto potupnú smrť zvolil sám. prijal ju, aby očistil ľudstvo od hriechu. Dal sa pribiť s otvorenou náručou, aby si každý uvedomil, že

zomrel za všetkých. Trňová koruna je nielen symbolom potupy od rímskych vojakov, ale aj výzvou, aby človek nestratil hlavu. keď sa mu budú ponúkať bohatstvá sveta. Prebodnutý bok Krista je znamením, „že nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15. 13). Ježiš obhájil svoj kráľovský titul na kríži, tam mal v rukách životy svojich poddaných.

Kristus Kráľ sa nevmestí do kategórií nášho vnímania kráľov. Divný Kráľ... hoci bol chlebom života, postil sa, hoci bol prameňom živej vody, žíznil na kríži. Bol naším odpočinkom. no neraz unavený. Bol Kráľ a predsa platil dane. Hoci sám počúval modlitby, modlil sa. Osušoval slzy iných, no sám plakal. Ako Vykupiteľ sám bol predaný a ako darca života sám zomrel. Odvisol na kríži a stal sa Kráľom celého vesmíru.

Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslavených 71 milosrdných bratov, ktorí pred smrťou volali: „Viva Cristo Rey - Nech žije Kristus Kráľ“. Niet divu, že dávame Kristovi celé svoje srdce, svoj rozum, svoju vôľu a milujeme ho nadovšetko.

Lubomír Stanček

Ľudia vstávajú a veria v nový deň. Ľudia vidia východ slnka, cítia teplo jeho lúčov a opäť veria v svetlo. Ľudia vstávajú a veria zasa v ľudí. Na púšti snívajú o veľkej oáze, kde všetci ľudia nájdu bezpečie, pokoj a priateľstvo.

Keď rastliny ráno zacítia slnko, ožívajú. Keď ľudia cítia ráno srdce iného človeka, opäť ožijú. Pod tvojou pokožkou sedí niekde anjel, ktorý vyčkáva s posolstvom dobroty a lásky pre svojich blízkych. Nechaj ho, aby prehovoril tvojimi činmi.

Trocha lásky je ako kvapka vody, ktorá dodáva kvetu silu, aby sa opäť narovnal. Trocha lásky môže človeka uzdraviť. Uzdraviť človeka znamená pomôcť mu, aby našiel stratenú odvahu.

Viac ako tvoje ústa musí láska prehovoriť nežnosťou tvojich rúk, priateľstvom tvojho úsmevu a pozornosťou tvojho srdca.

V každom dobrom človeku, ktorý tu žije, vychádza slnko.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 34. týždni cezročného obdobia

27.XI. utorok

18.00 Pod'akovanie za zdravie celej rodiny

28.XI. streda

18.00 + Vendelín Vanák (nedožítých 80.rokov) a rodičia

30.XI. štvrtok

17.00 + Pod'akovanie Božskému Srdcu pri jubileu 80.rokov (p.Janečková)

30.XI. piatok

17.00 + Ján Nemeč, manž.Katarína a rodičia

1.XII.sobota

17.00 + Ludmila Novosedlíková (30.dní)

Upratovanie kostola č.d. 285 – 324

2. XII. Prvá nedeľa Adventná (A)

8.00 + Anton a Helena Minárikoví

9.15 + Peter Peško

**„Plást pretekajúci sú slová láskavé,
sladkosť (z nich prúdi do) duše
a osvieženie(do) kostí.“**

(Prísl 16.24)

Príjemné slová

Povedať niečo pozitívne v skutočnosti spotrebuje menej energie, ako povedať niečo negatívne. Lekári tvrdia, že ak hovoríme príjemné veci, naše telo relaxuje, krv tečie do mozgu a dobre okysličený mozog vám vždy pomôže lepšie sa vysporiadať s vecami. Pozitívne slová vám doma vybudujú dobré vzťahy a vytvoria dobrú atmosféru, čo pôsobí prospešne na oddych, relaxáciu a spánok, čo je potrebné pre dobré zdravie.

Ale na rozdiel od toho, čo možno často počujete - negatívne slová neuvolňujú tlak. Udržujú vaše telo v napätí, čo spôsobuje začiatok všetkých druhov chorôb, od vredov k srdcovým príhodám. Šalamún vraví: „Milé slová liečia...“ (Prísl 16.24). Ak si chcete zlepšiť zdravie, zmeňte to, čo hovoríte a čo počúvate.

Výskum, spracovaný jednou poisťovňou zistil, že muži, ktorí pobožkajú manželku každé ráno – žijú v priemere o 5 rokov dlhšie, spôsobujú menej dopravných nehôd a sú chorí o polovicu menej ako tí, ktorí to nerobia - a navyše zarábajú o 30% viac! Možno nepotrebuje nový lekársky predpis, či navštíviť svojho psychológa. Možno postačí bozk, objatie a tie správne slová. Čo myslíte?

Bob Gass z UCB Europe

Liturgický kalendár

26.XI. pondelok	sv.Silvester Guzzolini, opát
27.XI. utorok	sv.Virgil, bl.Bronislav
28.XI. streda	sv.Katarína Labouréová
29.XI. štvrtok	bl.Alfréd, kňaz a mučeník
30.XI. piatok	sv.Ondrej, apoštol
1.XII. sobota	sv. Edmund Kampián, mučeník

Do istého mestečka prišiel povrazolezec. Keď vysoko medzi domy natiahol lano a prebehol po ňom, nadšený dav mu zatlieskal. Ešte väčší potlesk zaburácal, keď sa mu podarilo prebalansovať s tyčou. Napätie vyvrcholilo, keď do rúk zobral fúrik. Ale skôr, akoby sa s ním pustil po špagáte, zakričal na divákov pod sebou: „Veríte, že prejdem aj s týmto fúrikom?“ Obecenstvo súhlasne zajasalo. Ale tým sa nadšenie skončilo, lebo povrazolezec dodal: „Ak tomu veríte, poďte si sem hore niekto doň sadnúť.“ Neprišiel nikto.

Nepripomína vám to niečo? Napríklad náš duchovný život... Tlieskať, spievať a vyznávať Ježiša zďaleka“ teoreticky ho uznávať za Božieho Syna a Kráľa - to nám veľký problém nerobí. Ťažkosti nastávajú, keď Ježiš začína naliehať“ aby sme sa zaňho a s ním osobne angažovali. Ježiš nás volá, ba priam kričí: „Vy, čo vyznávate, že som kráľ, vy, ktorí denne opakujete „príd' kráľovstvo tvoje“, vy, ktorí niekoľkokrát v omši opakujete „lebo ty žiješ a kraluješ“ - pridajte sa konečne ku mne, vpustite ma do svojho života, riskujte ho so mnou.“ Nie každý, kto mi hovorí: „Pane. Pane,“ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca...“ (Mt 7, 21).

Nielen diváci, ale aj protagonisti

Obyvatelia mestečka urobili múdro, keď v záujme cirkusovej zábavy neboli ochotní splniť vôľu povrazolezca. Avšak obyvatelia blížiaceho sa nebeského kráľovstva by konali nanajvýš nemúdro, keby odmietli plniť vôľu Otca tlmočenú Ježišom: Kráľovu výzvu obrátiť sa. Boží Syn totiž nie je rozprávková fikcia, nie je iba predstavenie, čo sa končí zatiahnutím opony. Shakespearovské „život je iba divadlo“ v Ježišovej logike neplatí. Zato sa môže stať, že v samotnom divadle sa odohrá čosi veľmi životné. Tak sa na jednom pašiovom predstavení vraj stalo“ že pri vrcholnej scéne pribíjania na kríž vybehlo z hľadiska dievčatko a s plným nasadením chcelo rímskym vojakom zabrániť v ich hroznom počínaní. Keď zahanbená matka odvádzala dieťa spomedzi udivených hercov, pokladala si za povinnosť vylepiť mu pred všetkými exemplárne zaucho. Hoci plač čoskoro zanikol v divadelnom foyeri, mnohých z celého predstavenia najviac oslovila práve táto „dráma v dráme“. Je mnohoznačné, že to muselo byť práve dieťa, ktoré svojou čistou spontánnosťou uštedrilo dospelým nezabudnuteľnú lekciu. Veď divák, ktorý vyjde zo seba, vystúpi z tieňa anonymity, aby sa konečne stal angažovaným protagonistom drámy, je obrazom skutočného obrátenia.

Potreba obrátenia

Konverziu potrebujú všetci, ktorí Božie prikázania pokladajú za neuskutočniteľný scenár, za akési Božie

maximum na dosiahnutie ľudského minima. Obrátenie potrebujú aj tí, ktorí jednoducho neveria v Boha ako živo a účinne prítomného: veria síce v „niečo nad nami“, ale neuznávajú „niekoho v nás a medzi nami“, kto disponuje mocou meniť nás, pretvárať a formovať. Obrátiť sa musia aj tí, ktorí paralyzovaní mravným marazmom modernej spoločnosti vzdali duchovný zápas a hlásajú, že dnes sa neoplatí byť dobrým človekom. Obrátenie je akútne aj u tých, ktorí svoje ľahostajné vysedávanie v hľadisku kryjú maskou rozvážnosti či čnostnej miernosti. Obrátenie ešte chýba tým, ktorí v trinástej komnate svojho srdca dusia nevyznané hriechy a popierajú tak Ježišovu kráľovskú moc odpúšťať, liečiť a kriesiť duchovne mŕtvych.

Vykročiť vpred

Blížiacie sa kráľovstvo má v Biblii čoraz akútnejšie kontúry. Všetko vrcholí v Jánovej Apokalypse, kde Ježiš vyhlasuje: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem...“ (Zjv 3, 20). To už nie je nezáväzný výkrik cirkusanta na anonymnú masu, ale intenzívne naliehavý, osobný Boží záujem. Ak Ježiša vpustíme cez barikádu ľahostajnej pýchy, iste nás nenaloží do fúrika, aby s nami - stále pasívnymi - prebalansoval po riskantných hranách života. Dá nám však nové srdce, plné viery a svätej horlivosti, aby sme znovuzrodení vykročili sami.

JOZEFHALKO

NAJVYŠŠÍ CIEĽ Ak urobím všetko, čo je v mojich silách, nezáleží mi ako kresťanke tak veľmi na tom, či zvíťazím, alebo prehrám. Každá súťaž je pre mňa výzvou, ale nerobím rozdiel medzi Elenou - bežkyňou a Elenou - kresťankou. Božia láska ku mne je nepodmienečná - nezávisí od toho, či získam zlatú medailu.

Podobnosť medzi úspešným bežcom a víťazným kresťanom je ohromujúca. Aby som si udržala dobrú kondíciu, behám tri hodiny denne, to znamená asi 150 kilometrov každý týždeň. Ak môj duchovný život nemá zakrpatieť, musím mu tiež venovať čas. Napriek náročnosti tréningu považujem za dôležité zostať v spojení s Božím slovom - Bibliou, pretože je to najlepší spôsob, ako zistiť, čím ma Boh chce mať a čo chce, aby som robila. Každý deň si preto určím čas, kedy môžem byť osamote s Bohom, modliť sa a čítať si z Biblie. Najvyšším cieľom a najväčšou radosťou v životnom behu je pre mňa Kristus.

Elena Meyerová

Jedinou prácou, ktorá nie je stratou času, je hľadanie Boha, napriek tomu, že je nedosiahnuteľný.

Barnard

Ct.Margerita Occhienová

(26. novembra)

Mnohí známi svätci vyrastali v dobrých kresťanských rodinách a na ich ceste k svätosti ich od malička sprevádzali starostovi rodičia. Mená otcov a matiek týchto význačných osobností Cirkvi sa však

iba málokedy dostanú do kalendára a svet na nich zabúda. No ich život je takisto bohatý na hrdinské cnosti, obety a hlbokú vieru. Jednou z nich bola Margerita Occhienová (1. apríla 1788), matka zakladateľa saleziánov sv. Jána Bosca.

„Janíčko, už nemáš otca,“ tieto matkine slová si sv. Ján Bosco dobre pamätal, hoci v deň otcovej smrti mal iba dva roky. Za slzami dvadsaťdeväť ročnej Margerity sa okrem smútku skrývalo aj hrdinské odhodlanie vychovať z detí čestných ľudí. Hoci onedlho dostala ponuku na výhodný sobáš, ktorý by uľahčil jej ťažkú situáciu, odmietla ju. Bola iba jednoduchou a nevzdelanou vidiečankou, no nechýbala jej odvaha. S láskou vychovávala vlastné deti Giuseppeho a Jána, ako aj nevlastného syna Antónia z manželovho prvého zväzku. V jej rodine bol vždy Boh na prvom mieste a napriek chudobe dvere ich domu zostávali otvorené pre všetkých, čo potrebovali pomoc.

Mama Margerita - toto meno ostane navždy spojené so sv. Jánom Boscom. Aj keď mnoho ráz nechápala jeho apoštolský zápal, ktorý sa vymykal vtedajším spôsobom, vždy ho podporovala. Čoskoro rozoznala mimoriadne povolanie svojho syna. Podarilo sa jej prelomiť odpor najstaršieho Antónia, ktorý Ján nemal v láske a chcel, aby namiesto štúdií pracoval na sedliackom dvore. Vďaka svojej matke mohol don Bosco vyštudovať a stať sa kňazom.

Keď roku 1846 odišiel na zlopestné turínske predmestie Valdocco, jeho matka ho sprevádzala aj tam. Najskôr si myslela, že bude synovi iba viesť domácnosť a pripravovať

jedlo. No po dvoch mesiacoch priviedla domov prvú sirotu, ku ktorej onedlho pribudli ďalší siedmi chlapci.

Mama Margerita sa stala matkou stovke chlapcov, ktorí ju vždy obklopovali. S príznačným entuziazmom sa zapojila do výchovného programu vznikajúceho saleziánskeho diela. Jeho duch a charizma sa rodili z mozol'ov jej rúk a z modlitby na kolenách. Desať rokov bola prvou a hlavnou spolupracovníčkou svojho syna. Až do smrti ostala nevzdelaná, no plná nadprirodzenej múdrosti. Keď 26. novembra 1856 ako šesťdesiatosemročná zomrela, na turínsky cintorín ju sprevádzal zástup chlapcov, ktorí ju oplakávali ako vlastnú matku.

Mama Margerita, ktorej diecézny proces blahorečenia sa skončil roku 1996, sa stala patrónkou asociácie rodičov saleziánov, ktorá dnes účinkuje v Uruguaji, Argentíne, Bolívii, Nikarague, Mexiku a v mnohých krajinách Európy.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku